

Arrest

nr. 204 890 van 5 juni 2018
in de zaak RvV x / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2018 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 22 februari 2018 en dient een asielaanvraag in op 26 februari 2018.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker werd geregistreerd in Bulgarije op 3 mei 2017 en op 4 februari 2018 in Kroatië.

Op 23 februari 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 6 april 2018 vragen de Belgische autoriteiten aan de Kroatische autoriteiten de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 6 april 2018 wordt verzoeker bijkomend gehoord in verband met de overdracht naar Kroatië.

Op 19 april 2018 stemmen de Kroatische autoriteiten in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 20(5) van de Dublin-III-Verordening.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.2. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : TI voornaam : SK geboortedatum : (...)2000 geboorteplaats : S. K. nationaliteit : Afghanistan Alias: K, AS, (...)2000, Pakistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die van nationaliteit Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 22.02.2018 bij onze diensten aan en verzocht op 26.02.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde geen persoonlijke – of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 03.05.2017 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije en op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Op 23.03.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde hij in februari of maart 2016 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en hij stelde eerst naar Pakistan te zijn gereisd waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens reisde hij verder door naar Iran waar hij 8 à 10 nachten verbleef alvorens verder door te reizen naar Turkije waar hij ca. 10 maanden verbleef. Vervolgens reisde hij verder door naar Bulgarije en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 03.05.2017 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Bulgarije maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Hij verklaarde langer dan 5 maanden in Bulgarije te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Servië waar hij 5 tot 6 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Kroatië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Hij verklaarde 15 tot 20 dagen in Kroatië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Italië, met een transit via Slovenië. Betrokkene verklaarde vervolgens 5 nacht in Italië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België, met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde 21.02.2018 in België gearriveerd te zijn. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België

om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde dat de mensen in België vriendelijk zijn en dat zij de vluchtelingen opvangen en goed behandelen. Hij verklaarde ook dat de mensen in België inderdaad zeer vriendelijk zijn ten opzichte van hem. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat telkens wanneer hij werd opgepakt door de Kroatische politie hij werd geslagen en hij stelde dat dit in totaal acht keer gebeurde. Hij verklaarde dan ook niet gelukkig te zijn geweest in Kroatië omdat hij er onmenselijk werd behandeld. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Op 06.04.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties, die op 19.04.2018 instemden met dit verzoek op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake het verkrijgen van internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde dat de mensen zeer vriendelijk zijn in België en dat hij dit tevens ook ervaren heeft in België. Hieromtrent benadrukken we dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene

of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Kroatië. In dit verband wensen we te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoont dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief omwille van een verzoek om internationale bescherming geregistreerd werden in Kroatië (cfr. EUODAC-resultaat type 1). Dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Kroatische autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 waarbij ze ons informeren dat betrokkene op 04.02.2018 de intentie uitte om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken. We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord voor de terugname van betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens werd de procedure tot het verkrijgen van internationale van betrokkene stopgezet op 22.03.2018. Dit heeft ertoe geleid dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemmen met de terugname van betrokkene. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal daarbij dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene hierbij niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. We benadrukken dan ook dat bovenstaande elementen impliceren dat, indien de Kroatische autoriteiten besluiten dat zijzelf de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, dit verzoek wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent, alsook betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat vluchtelingen in België opgevangen en goed behandeld worden, verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Kroatië daarbij ook de nodige bescherming, opvang en behandeling zal bieden aan betrokkene. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDArapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen. In dit verband verwijzen we ook dat het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, "Asylum Information Database – National Country Report – Croatia", last update 16.04.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het

administratief dossier van de betrokkene) bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (p. 38) Verder toont het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk aan dat verzoekers om internationale bescherming in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en het rapport maakt geen melding van structurele problemen ter zake. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië (p. 60-65) ook aan dat verzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen. Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Echter merken we wel op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, ‘Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system’, 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDA-rapport aantoont dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de procedure tot verkrijgen van internationale bescherming, waardoor de procedure eventueel geschorst of stopgezet werden in Kroatië, weliswaar opnieuw om internationale bescherming moeten verzoeken na aankomst in Kroatië maar dat dit verzoek niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer het verzoek om internationale bescherming expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits de stopzetting van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming impliciet werd vastgesteld door de Kroatische autoriteiten omwille van het feit dat betrokkene het opvangcentrum verliet vóór de effectieve indiening van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 2000. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor betreffende zijn gezondheidstoestand wel dat hij aan zijn rechterzijde een litteken heeft ten gevolge van een schotwond maar er werden desbetreffend tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere elementen aangebracht. Er zijn dan ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene die aanleiding om te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken en stelde hij in dit verband dat hij zijn interview zonder enige problemen kan uitvoeren. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft. Het werd dan ook tot op heden door betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3). Verder wensen ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU en verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen

alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en verzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat betrokkene pas op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië waardoor hij niet onder bovenstaande aanbeveling valt. We merken verder op dat betrokkene betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde dat hij niet gelukkig was in Kroatië en hij stelde dat hij onmenselijk behandeld werd in Kroatië. Zo verklaarde hij dat hij telkens geslagen werd door de Kroatische politie op momenten dat hij gearresteerd werd in Kroatië. In dit verband wensen we vooreerst te benadrukken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van specifieke of concrete elementen alsook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Zo merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt in welke context deze incidenten plaatsvond en op basis van welke gronden hij gearresteerd werd in Kroatië. Op basis van de verklaringen en de elementen van het dossier kan echter wel besloten worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaring van betrokkene dat hij aan de Kroatische autoriteiten duidelijk maakte dat hij niet in Kroatië wou blijven wat tevens ook aantoont dat betrokkene eventueel enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. We wensen in dit verband echter wel te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië dat aantoont dat er recentelijk meer rapporten verschenen zijn betreffende een mogelijke refoulement en pushbacks aan de Kroatische grens. Algemeen wordt er gesproken over een sterk protectionistisch beleid in Kroatië met een strikte grensmanagement; met als gevolg, zoals gerapporteerd door verscheidene NGO's, een beperkte toegang tot het Kroatische grondgebied en het systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming. (p. 14) Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport aantoont dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een monitoringmissie van het UNHCR in 2016. In deze missie werd vervolgens geen onwettige praktijk vastgesteld waardoor er vervolgens geen definitieve conclusies getrokken konden worden omtrent een mogelijke systematische weigering tot toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verder toont het AIDA-rapport aan dat er vervolgens in 2017 vier bijkomende grensbezoeken werden uitgevoerd uitgaanden van het UNHCR waarbij vervolgens opnieuw geen onwettige praktijken geïdentificeerd werden. Toch blijkt ook het AIDA-rapport dat er door verscheidene NGO's, alsook het EU Agency for Fundamental Rights, blijvende moeilijkheden gemeld worden betreffende pushbacks en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Echter wensen we te benadrukken dat de Kroatische autoriteiten verscheidene initiatieven nemen en zullen nemen desbetreffend. Zo werd vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken, in combinatie met het UNHCR en Croatian Law Centre, een nieuwe monitoring missie opgestart ("Monitoring the conduct of police officers of the Ministry of Interior in the field of illegal immigration and asylum") waarbij er in de toekomst verscheidene grensadministraties bezocht zullen worden met het oog op het verkrijgen van inzicht omtrent de behandeling van irreguliere migranten en potentiële verzoekers om internationale bescherming. Daarnaast toont het rapport ook aan dat tevens ook het UNHCR desbetreffend investeert in verscheidene opleidingen en trainingen voor de grensautoriteiten in Kroatië. (p. 19-21) Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoont

dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene ook aan dat betrokkene in Kroatië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven. We wensen verder wel te verwijzen naar het feit dat verscheidene ngo's en burgerorganisaties in een recent rapport bezorgdheden hebben geuit over een toegenomen trend van weigeringen van verzoeken om internationale bescherming na een advies gegeven door de Kroatische Security Intelligence Agency (SOA). Dit zou vervolgens leiden tot ongemotiveerde beslissingen waartegen de beroepsprocedures moeizaam zouden kunnen worden opgestart. Desbetreffend merken we op hiervan geen melding wordt gemaakt in het geactualiseerde AIDA-rapport in Kroatië en benadrukken we dat het rapport niet aantoont dat deze beslissingen een onmenselijk behandeling impliceren in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wordt er ook geen melding gemaakt van het feit dat er vervolgens sprake zou zijn van mogelijke refoulement ten opzichte van Kroatië en ten opzichte van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 terugkeren naar Kroatië. Verder merken we op dat het rapport zich focust op een zeer specifieke groep van beslissingen vanuit de Kroatische autoriteiten, namelijk die beslissingen die genomen worden na advies van de Kroatische Security Intelligence Agency (SOA). Dit is een zeer beperkte focus om vervolgens systematische conclusies te trekken over de algemene behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië of over personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen. Verder merken we ook op dat het geactualiseerde AIDA-rapport geen informatie weergeeft die obstakels aantonen betreffende de toegang tot de beroepsprocedures in Kroatië. (p. 28-29) Daarnaast wijzen we er ook op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde een litteken te hebben ten gevolge van een schotwonde maar deze problemen betreffende zijn gezondheidstoestand werden tot op heden niet verder geduid of gestaafd aan de hand van specifieke of concrete medische attesten of andere elementen. Er zijn dan ook in het administratief dossier van betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg. Echter verwijzen we in dit geval naar het feit dat in het AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van door verscheidene ngo's gerapporteerde problemen en tekortkomingen betreffende de gezondheidszorg in Kroatië, maar dat verder ook gesteld wordt dat er daarnaast ook bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien. (p. 71-74) Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2 De beoordeling van deze voorwaarde

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de “art. 20(5) *iuncto* art. 20.2 Verordening 604/2013”; de schending van de artikelen 23 en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en de schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementsbeginzel.

2.3.2.2. Verzoeker voert in een eerste onderdeel de schending aan van de artikelen “20(5) en 20.2” van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hij louter de intentie zou hebben geuit een asielaanvraag in te dienen, en benadrukt dat er nooit een asielaanvraag werd geregistreerd: “*We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord tot terugname van de betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming.*”

Verzoeker meent dat het louter uiten van “*de intentie om een asielaanvraag in te dienen (een intentie die trouwens ontkend wordt door verzoeker)*” niet gelijk staat aan het indienen van een asielaanvraag onder de Dublin-III-Verordening. Verzoeker besluit dat “*Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker nooit enige asielaanvraag heeft ingediend, zodat art. 20(5) Vo 604/2013 manifest niet van toepassing is. Als*

gevolg hiervan heeft de Belgische overheid geheel verkeerdelijk geoordeeld dat zij niet zelf diende over te gaan tot een onderzoek naar de bevoegde lidstaat, doch dit onderzoek toekwam aan Kroatië op grond van art. 20(5) Vo 604/2013".

2.3.2.3. Artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Hieruit blijkt dat Kroatië heeft vastgesteld dat verzoeker op illegale wijze de grens van Kroatië heeft overschreden zodat de verantwoordelijkheid bij Kroatië ligt. De Kroatische autoriteiten hebben hiermee uitdrukkelijk ingestemd.

2.3.2.4. Verzoeker beroept zich tevens op artikel 20, lid 2 en lid 5 van de Dublin-III-Verordening, die luiden als volgt:

"2. Een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn;"

"5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

2.3.2.5. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de Belgische autoriteiten op basis van zijn vingerafdrukken, niet zomaar mochten aannemen dat hij een asielaanvraag had ingediend in Kroatië. België mag in beginsel wel degelijk afgaan op informatie van een andere lidstaat, zoals voormeld Eurodac-resultaat, te meer de Kroatische autoriteiten instemden met het verzoek tot overname van verzoeker op basis van verzoekers vingerafdrukken en verzoekers intentie om internationale bescherming aan te vragen op 4 februari 2018 (eigen vertaling).

2.3.2.6. Verzoeker betwist dat hij ooit de intentie had om in Kroatië te blijven en herhaalt dat hij geen asielaanvraag ingediend heeft in de zin van artikel 20, lid 2, van de Dublin-III-Verordening. Hij stelt vast dat er geen formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal voorligt, waaruit kan blijken dat een asielaanvraag wel werd geregistreerd.

2.3.2.7. Het Hof van Justitie stelt bij arrest HvJ 26 juli 2017, *Mengesbeab t. Bundesrepublik Deutschland*, C-670/16, het volgende met het oog op de uitlegging "van de eerste volzin van artikel 20, lid 2, van die verordening [Dublin II Verordening]. Er moet rekening "worden gehouden met de context waarin die is te plaatsen en met de doelstellingen van genoemde verordening" (punt 83). Ook "zouden bepaalde belangrijke waarborgen voor verzoekers om internationale bescherming aan doeltreffendheid inboeten indien de ontvangst van een document als dat in het hoofdgeding niet zou volstaan om tot uitdrukking te brengen dat een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend" (punt 91). Verder wijst het Hof nog op "de in overweging 5 van de Dublin III-verordening vermelde doelstelling van een snelle behandeling van de verzoeken om internationale bescherming zonder dat vertraging hoeft te worden opgelopen omdat een formaliteit moet worden vervuld die voor het voeren van die procedure niet noodzakelijk is. Die doelstelling zou daarentegen in het gedrang komen indien de aanvangsdatum van die procedure uitsluitend zou afhangen van een door de bevoegde autoriteit gemaakte keuze, zoals een afspraak voor het persoonlijke onderhoud (punt 96). Gelet op een en ander moet een door een overheidsinstantie opgesteld document dat geldt als bewijs dat een derdelander om internationale

bescherming heeft verzocht, worden beschouwd als een „proces-verbaal” in de zin van artikel 20, lid 2, van deze verordening” (punt 97).

2.3.2.8. Het Hof heeft *“vastgesteld dat het onderzoek van de woordenschat die in dat verband wordt gebruikt in de verschillende handelingen die onder het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vallen, geen concludente resultaten heeft opgeleverd. Zo wordt in artikel 18, lid 1, van de Dublin III-verordening in meerdere taalversies ongedifferentieerd verwezen naar het indienen en het doen van een verzoek om internationale bescherming, terwijl in andere taalversies uitsluitend wordt verwezen naar hetzij het indienen hetzij het doen van een dergelijk verzoek. Ook in richtlijn 2013/33 worden die woorden op variabele wijze gebruikt in de verschillende taalversies van artikel 6, lid 1, artikel 14, lid 2, en artikel 17, lid 1, daarvan”* punt 100.

2.3.2.9. *“Vervolgens geldt dat artikel 6, lid 4, van de procedurerichtlijn [Richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)] en artikel 20, lid 2, van de Dublin III-verordening weliswaar veel overeenkomsten vertonen, maar dit neemt niet weg dat die bepalingen van elkaar verschillen, met name doordat in de eerste alleen rekening kan worden gehouden met een door de autoriteiten opgesteld document indien het nationale recht daarin voorziet. Bovendien is artikel 6, lid 4, van de procedurerichtlijn een uitzondering op de regel in artikel 6, lid 3, daarvan, waarvoor er geen equivalent is in de Dublin III-verordening”* punt 101 en punt 102 *“Tot slot zijn artikel 6, lid 4, van de procedurerichtlijn en artikel 20, lid 2, van de Dublin III-verordening te plaatsen binnen de context van twee verschillende procedures, die elk hun eigen eisen hebben en met name wat de termijnen betreft aan verschillende regelingen zijn onderworpen, zoals volgt uit artikel 31, lid 3, van de procedurerichtlijn”.*

2.3.2.10. Het Hof besluit: *“3) Artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend wanneer een door een overheidsinstantie opgesteld document dat geldt als bewijs dat een derdelander om internationale bescherming heeft verzocht, is ontvangen door de instantie die is belast met de uitvoering van de verplichtingen die uit genoemde verordening voortvloeien en in voorkomend geval ook wanneer alleen de belangrijkste inlichtingen in een dergelijk document, maar niet het document zelf of een afschrift daarvan, door die instantie zijn ontvangen”.* (punt 105)

2.3.2.11. Ook De Nederlandse Raad van State oordeelde eerder in dezelfde zin dat niet is vereist dat *“een verzoek om internationale bescherming formeel - naar nationaal recht van die lidstaat - is ingediend. Dat in de onderhavige zaak de vreemdeling zijn in Duitsland geuite verzoek om internationale bescherming nog niet had geformaliseerd, maakt dus niet dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek”* (Raad van State, 18 januari 2017, 201608443/1/V3, NL:RVS:2017:74).

2.3.2.12. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij beweert dat hij *“nooit enige asielaanvraag heeft ingediend, zodat art. 20(5) Vo 604/2013 manifest niet van toepassing is”*, noch kan aangenomen worden dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend omdat hij in Kroatië zijn asielerwens of asielerintentie beweerdelijk niet zou hebben geformaliseerd.

2.3.2.13. Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.2.14. In een tweede en derde onderdeel van zijn middel meent verzoeker dat hij bij zijn terugkeer naar Kroatië een risico loopt op een schending van de artikelen 23 en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementsbeginzel.

2.3.2.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt

om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor een verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.3.2.16. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Kroatië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Kroatië.

2.3.2.17. Aangaande de toegang tot de asielprocedure en de eventuele tekortkomingen in het Kroatische asielsysteem, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien.

(...) Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij hoorde dat de mensen zeer vriendelijk zijn in België en dat hij dit tevens ook ervaren heeft in België. Hieromtrent benadrukken we dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortvloeit uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Kroatië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Kroatië. In dit verband wensen we te benadrukken dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aantoont dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief omwille van een verzoek om internationale bescherming geregistreerd werden in Kroatië (cfr. EUODAC-resultaat type 1). Dit wordt ook bevestigd

door het feit dat de Kroatische autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 waarbij ze ons informeren dat betrokkene op 04.02.2018 de intentie uitte om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken.

We wensen in dit verband wel te verwijzen naar de informatie van de Kroatische autoriteiten in hun akkoord voor de terugname van betrokkene. Hierin worden we geïnformeerd dat betrokkene na het uitten van zijn intentie om in Kroatië om internationale bescherming te verzoeken, op 14.02.2018 het opvangcentrum in Kroatië weer verliet voor de effectieve registratie en indiening van het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens werd de procedure tot het verkrijgen van internationale van betrokkene stopgezet op 22.03.2018. Dit heeft ertoe geleid dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemmen met de terugname van betrokkene. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal daarbij dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene hierbij niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. We benadrukken dan ook dat bovenstaande elementen impliceren dat, indien de Kroatische autoriteiten besluiten dat zijzelf de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, dit verzoek wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent, alsook betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat vluchtelingen in België opgevangen en goed behandeld worden, verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Kroatië daarbij ook de nodige bescherming, opvang en behandeling zal bieden aan betrokkene. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren".

De Raad wenst in deze op te merken dat in tegenstelling tot de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 gemeenschappelijke procedures betreft voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en niet langer minimumnormen.

En:

"Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDArapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen. In dit verband verwijzen we ook dat het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE)

gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, "Asylum Information Database – National Country Report – Croatia", last update 16.04.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) bevestigt dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (p. 38) Verder toont het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk aan dat verzoekers om internationale bescherming in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en het rapport maakt geen melding van structurele problemen ter zake. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië (p. 60-65) ook aan dat verzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen. Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Echter merken we wel op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31).

Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDA-rapport aantoont dat verzoekers om internationale bescherming en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de procedure tot verkrijgen van internationale bescherming, waardoor de procedure eventueel geschorst of stopgezet werden in Kroatië, weliswaar opnieuw om internationale bescherming moeten verzoeken na aankomst in Kroatië maar dat dit verzoek niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer het verzoek om internationale bescherming expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene vermits de stopzetting van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming impliciet werd vastgesteld door de Kroatische autoriteiten omwille van het feit dat betrokkene het opvangcentrum verliet vóór de effectieve indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder benadrukken we dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 2000. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor betreffende zijn gezondheidstoestand wel dat hij aan zijn rechterzijde een litteken heeft ten gevolge van een schotwond maar er werden desbetreffend tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere elementen aangebracht. Er zijn dan ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene die aanleiding om te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken en stelde hij in dit verband dat hij zijn interview zonder enige problemen kan uitvoeren. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft. (...) Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige

omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3). Verder wensen ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU en verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en verzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene pas op 04.02.2018 om internationale bescherming verzocht in Kroatië waardoor hij niet onder bovenstaande aanbeveling valt."

Inzake het vragen van individuele garanties, aangeraden in het ECRE-rapport van 15 december 2016, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad niet blijkt dat er *in casu* sprake is van individuele garanties, maar in dit verband wordt opgemerkt dat, hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, hij niet zonder meer kan betogen dat dit meebrengt dat de Kroatische autoriteiten niet bevoegd kunnen zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De Kroatische autoriteiten hebben ingestemd met de overname van verzoeker en in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij ten minste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. Verzoeker, die een jonge alleenstaande man is, toont niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

2.3.2.18. Verzoeker wijst erop dat reeds in de bestreden beslissing werd gemotiveerd: "*Verder wensen we te verwijzen naar het feit dat verschillende ngo's en burgerrechtenorganisaties in een recent rapport bezorgdheden hebben geuit over een toegenomen trend van weigeringen van verzoeken om internationale bescherming na een advies gegeven door de Kroatische Security Intelligence Service (SOA). Dit zou vervolgens leiden tot ongemotiveerde beslissingen waartegen de beroepsprocedure moeizaam zouden kunnen worden opgestart. Desbetreffend merken we op dat hiervan geen melding wordt gemaakt in het geactualiseerde AIDA – rapport in Kroatië en benadrukken we dat dit rapport niet aantoonde dat deze beslissingen een onmenselijke behandeling impliceren in het kader van art. 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Daarnaast wordt ook geen melding gemaakt van het feit dat er vervolgens sprake zou zijn van een mogelijk refoulement ten opzichte van Kroatië. Verder merken we op dat dit rapport zich focust op een zeer specifieke groep van beslissingen vanuit de Kroatische autoriteiten nl. Die beslissingen die genomen worden na advies van SOA.*"

2.3.2.19. Verzoeker beweert het tegendeel en stelt dat deze stelling incorrect is. Immers slechts een paar maanden voor de uitvaardiging van het meest recente AIDA-rapport voor Kroatië heeft het ECRE zelf een afzonderlijk artikel gewijd aan voormelde problematiek. Bovendien is het AIDA-rapport niet het enige landrapport dat in aanmerking zou mogen worden genomen voor de beoordeling van de situatie in Kroatië (Zie ECRE Croatia: Increasing rejections of asylum claims based on classified security reasons, 2/05/17):

"Immers slechts een paar maanden voor de uitvaardiging van het meest recente AIDA-rapport voor Kroatië, heeft ECRE zelf een afzonderlijk artikel gewijd aan voormelde problematiek. Bovendien is het AIDA-rapport niet het enige landrapport dat in aanmerking zou mogen worden genomen voor de beoordeling van de situatie in Kroatië: Zie ECRE Croatia: Increasing rejections of asylum claims based on classified security reasons, 2/05/17 Croatian civil society organisations Are You Syrious and Centre for Peace Studies have published a report raising concerns over the increasing trend of rejection of asylum applications by the Croatian Asylum Department following negative security recommendations by the Security Intelligence Agency (SOA). Under Croatian law, the SOA issues an unmotivated opinion on the security situation of asylum seekers, which is binding upon the Asylum Department. If the opinion finds there to be a 'security obstacle' to granting international protection, the Asylum Department is obliged to reject the asylum application even if the claim is well-founded, without having access to the reasoning of the SOA. The SOA has become more actively involved in asylum proceedings throughout

2016, leading to several decisions being rejected on security grounds without further motivation, as reported by ECRE in its fact-finding visit. Since the beginning of 2017, as many as 30 people, mainly from Iraq and Syria, have had their claims rejected on the basis of negative security recommendations. Many of them had been returned to Croatia from other countries under the Dublin Regulation. Appealing such a decision before the Croatian Administrative Court is highly difficult due to the absence of key procedural guarantees such as access to the relevant files by the asylum seeker and their legal representative. In previous litigation concerning the use of classified SOA recommendations to justify detention of asylum seekers, the Administrative Court found no basis for imposing detention in the cases concerned.

Similar issues are raised in the context of return cases in Poland. In a recent case, the Supreme Administrative Court found that a return decision based on classified security intelligence was lawful, thus raising questions around the respect of the right to an effective remedy.

Vrij vertaald: "De Kroatische burgerrechtenorganisaties Are You Syrious en het Centrum voor Vredesstudies hebben een rapport gepubliceerd waarin bezorgdheid wordt geuit over de toenemende trend dat asielaanvragen worden geweigerd door de asielinstanties op grond van een negatief veiligheidsadvies van SOA. Volgens de Kroatische wet kan SOA een niet-gemotiveerd veiligheidsadvies uitvaardigen over een asielzoeker dat bindend is voor de asielinstanties. Als het advies vermeldt dat er een veiligheidsobstakel is tegen de toekenning van de vluchtelingenstatus, moeten de asielinstanties de asielaanvraag verwerpen zelfs als de aanvraag gegrond is, zonder toegang te krijgen tot de motivatie van SOA. SOA heeft zich steeds meer gemoeid met asielaanvragen gedurende 2016, hetgeen leidde tot verschillende weigeringsbeslissingen, die niet gemotiveerd waren, zoals ook door ECRE werd gemeld naar aanleiding van het missie ter plaatse. Sinds het begin van 2017 werden de asielaanvragen geweigerd omwille van veiligheidsredenen van minstens 30 mensen, voornamelijk uit Syrië en Irak. Velen waren teruggestuurd naar Kroatië door andere landen door de Dublin Verordening. Het is bijzonder moeilijk om beroep aan te tekenen tegen deze beslissingen voor de Kroatische administratieve rechtbank omdat essentiële procedurele waarborgen ontbreken, zoals het recht op toegang tot het dossier van de asielzoeker en zijn advocaat. In eerdere beslissingen over detentie van asielzoekers op basis van veiligheidsoverwegingen van SOA, heeft de Administratieve rechtbank geoordeeld dat er geen basis was om over te gaan tot detentie. Gelijkaardige problemen rijzen in het kader van terugkeerdossiers in Polen. In een recente zaak oordeelde de Hoogste Administratieve Rechtbank dat een beslissing gebaseerd op vertrouwelijke veiligheidsoverwegingen wettig was, waardoor bezorgdheid rijst omtrent het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel."

2.3.2.20. Verzoeker meent ook dat "los van de vraag of voormelde praktijk leidt tot een schending van het non-refoulementsbeginnsel, staat in elk geval vast dat voormelde rechtspraktijk onwettig is, en dat hiertegen geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat. Aldus maakt Kroatië zich schuldig aan een schending van art. 23 Richtlijn 2013/32/EU dat voorziet in het recht op toegang tot de informatie in het dossier alsook art. 46 dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel".

2.3.2.21. De Raad stelt vast dat het rapport 'Are You Syrious' werd opgesteld te Zagreb, op 26 april 2017 door Kroatische burgerorganisaties en het 'Center for Peace Studies' toegevoegd is aan het administratief dossier. Volgens dit rapport zijn een 30-tal weigeringsbeslissingen bekend betreffende verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsstatus als vreemdeling in de periode 1 januari 2017 - 15 april 2017 gesteund op niet nader gedefinieerde veiligheidsbeletsels. Het aanvechten van dergelijke beslissingen is dan ook bijkomend lastig nu proceduregaranties ontbreken en geen toegang voorhanden is tot alle gegevens uit het administratief dossier. De meeste zaken betreffen personen afkomstig uit Syrië of Irak.

Verzoeker verwijst naar dit rapport van een jaar geleden en legt geen actualisering voor van deze informatie. Dit klemmt te meer nu de bestreden beslissing stelt dat de geactualiseerde AIDA-rapport in Kroatië hiervan geen melding maakt. Dit wordt ook ter terechtzitting bevestigd door de verwerende partij. Verzoeker toont niet aan dat de informatie opgenomen in de bestreden beslissing onjuist zou zijn. De Raad kan dan slechts vaststellen dat indien een dergelijke handelwijze nog zou gelden of algemener werd, dit aan de opstellers van het AIDA-rapport niet kon ontsnappen.

2.3.2.22. Verzoeker legt geen informatie voor waaruit kan blijken dat verwerende partij zich op onjuiste informatie steunde of onjuiste conclusies trok uit de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd. Er werd gesteld dat dit een zeer beperkte focus is om vervolgens systematische conclusies te trekken over de algemene behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië of over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen: "Daarnaast wijzen we er ook op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van

mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM". De bestreden beslissing benadrukt dat het rapport niet aantoonde dat deze beslissingen een onmenselijk behandeling impliceren in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.3.2.23. De kritiek van verzoeker in dit verband kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissing haalt daarbij nog meerder aspecten aan van de procedure om internationale bescherming en de opvang tijdens de loop van de procedure. Er wordt ook gewezen op bezorgdheden om de grote instroom van vluchtelingen en de zeer grote uitdagingen die dit teweeg brengt, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen *de facto* de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

2.3.2.24. Wat verzoekers situatie betreft, merkt de bestreden beslissing op *"dat betrokkene betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde dat hij niet gelukkig was in Kroatië en hij stelde dat hij onmenselijk behandeld werd in Kroatië. Zo verklaarde hij dat hij telkens geslagen werd door de Kroatische politie op momenten dat hij gearresteerd werd in Kroatië. In dit verband wensen we vooreerst te benadrukken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van specifieke of concrete elementen alsook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Zo merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt in welke context deze incidenten plaatsvond en op basis van welke gronden hij gearresteerd werd in Kroatië. Op basis van de verklaringen en de elementen van het dossier kan echter wel besloten worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaring van betrokkene dat hij aan de Kroatische autoriteiten duidelijk maakte dat hij niet in Kroatië wou blijven wat tevens ook aantoonde dat betrokkene eventueel enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. We wensen in dit verband echter wel te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië dat aantoonde dat er recentelijk meer rapporten verschenen zijn betreffende een mogelijke refoulement en pushbacks aan de Kroatische grens. Algemeen wordt er gesproken over een sterk protectionistisch beleid in Kroatië met een strikte grensmanagement; met als gevolg, zoals gerapporteerd door verscheidene NGO's, een beperkte toegang tot het Kroatische grondgebied en het systeem tot het verkrijgen van internationale bescherming. (p. 14) Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport aantoonde dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een monitoringmissie van het UNHCR in 2016. In deze missie werd vervolgens geen onwettige praktijk vastgesteld waardoor er vervolgens geen definitieve conclusies getrokken konden worden omtrent een mogelijke systematische weigering tot toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verder toont het AIDA-rapport aan dat er vervolgens in 2017 vier bijkomende grensbezoeken werden uitgevoerd uitgaande van het UNHCR waarbij vervolgens opnieuw geen onwettige praktijken geïdentificeerd werden. Toch blijkt ook het AIDA-rapport dat er door verscheidene NGO's, alsook het EU Agency for Fundamental Rights, blijvende moeilijkheden gemeld worden betreffende pushbacks en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Echter wensen we te benadrukken dat de Kroatische autoriteiten verscheidene initiatieven nemen en zullen nemen desbetreffend. Zo werd vanuit het Ministerie van Binnenlandse Zaken, in combinatie met het UNHCR en Croatian Law Centre, een nieuwe monitoring missie opgestart ("Monitoring the conduct of police officers of the Ministry of Interior in the field of illegal immigration and asylum") waarbij er in de toekomst verscheidene grensadministraties bezocht zullen worden met het oog op het verkrijgen van inzicht omtrent de behandeling van irreguliere migranten en potentiële verzoekers om internationale bescherming.*

Daarnaast toont het rapport ook aan dat tevens ook het UNHCR desbetreffend investeert in verscheidene opleidingen en trainingen voor de grensautoriteiten in Kroatië. (p. 19-21) Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene ook aan dat betrokkene in Kroatië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven”.

2.3.2.25. Uit de stukken van het administratief dossier (Dublininterview van 23 maart 2018) blijkt dat verzoeker het volgende verklaard heeft:

*“31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?
Ik hoorde dat de mensen in België vriendelijk zijn, dat ze de vluchtelingen opvangen en goed behandelen. De mensen zijn in België zeer vriendelijk ten opzichte van mij hier.*

*32. Hoe is uw gezondheidstoestand?
Litteken van schotwonde in rechterzijde.”*

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op verzoekers gezondheidsprobleem en wordt erop gewezen dat asielzoekers in Kroatië toegang hebben tot medische zorgen. Verzoeker betwist dit niet.

Tevens wordt herhaald dat hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, hij niet zonder meer kan betogen dat dit meebrengt dat de Kroatische autoriteiten niet bevoegd kunnen zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De Kroatische autoriteiten hebben ingestemd met de overname van verzoeker en in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij ten minste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. Verzoeker, die een jonge alleenstaande man is, toont niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen, als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

2.3.2.26 Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Er wordt geen ernstig middel aangehaald.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. Er moet geen uitspraak meer gedaan worden over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

K. DECLERCK